

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

Írán:
Tajené
probuzení
/ 6

Téma:
Štědrý (nejen
jeden den)
/ 12

Vánoční
povídka
P. Bosmana
/ 22

Soutěžní křížovka
na straně 24

Jakub a Monika Vejmělkovi

Kompromis je
pro manželství málo

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Dobrodružná adventní jízda**
Petr Kučera

DALEKOHLED

- 6 Írán: Neviditelná vlna sílí**
Sara Mitchellová

ROZHOVOR

- 8 Modlitba je duchovní lepidlo**
Jakub a Monika Vejmělkovi

TÉMA: ŠTĚDRÝ (NEJEN JEDEN DEN)

- 12 Dáváním se stáváme součástí příběhu**
David Novák
- 15 Můžeme si dovolit nebýt štědrí?**
Lubomír Ondráček

MŮJ PŘÍBĚH

- 16 Jak jsem nejela k moři**
Eva Marková
- 17 Tašky plné zeleniny**
Petra Pokorná
- 18 Být ozvěnou Božího srdce**
Dana Koutecká
- 19 Blesková odpověď**
Veronika Jindrová

Z HISTORIE

- 20 Chceme nést kříž, ale tak, aby nás to nebolelo**
Kaspar Schwenckfeldt,
Jaroslav Pleva

POVÍDKA

- 22 Vánoční jezdec Lojza**
Pavel Bosman

REGENZE

- 23 Musím být dokonalý**
Dalimil Staněk

KŘÍŽOVKA

- 24 Vánoční soutěžní křížovka**

PŘIPRAVUJEME

- **téma: Přátelé**
 - Svědkové našeho života: obohacení i výzva
 - Když se vztah změnil v závislost
 - Jsme Boží přátelé, nebo otroci?
- **rozhovor s Adamem Parmou**
 - o velké rodině, křesťanech v médiích a chystané pohádce

4
Co když jsem ztratil cestu k jeslím?
úvodník Petra Kučery

6
Zpívají potichu, aby je neslyšeli sousedé...
Íránci nacházejí Krista

8
Jako malí jsme se neměli rádi
rozhovor s Jakubem a Monikou Vejmělkovými

12
Když dávání přináší radost o štědrosti s Davidem Novákem

12
Dáváte desátky? Proč?
čeští křesťané a jejich peníze

20
Luther mě prohlásil za kacíře
virtuální rozhovor s K. Schwenckfeldtem

ŽIVOT VÍRY

PROMĚNA
SPOLEČNOSTI
EVANGELIEM

ROČNÍK 32 / PROSINEC 2021

CENA 49 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misií a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. čísle 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:

Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2, 811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich, Bc. Lucie Vlasáková, DiS.

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Bc. Lucie Vlasáková, DiS[†], Zdenka Brázdilová, Mgr. Hana Zahradníčková

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzertní zadání dle možnosti, s 50% příplatkem.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM | RENOMIA NETWORK

Milý čtenáři,

jak slavíš Vánoce? Jak trávíš Štědrý den? Kromě toho, že svůj byt nejspíš vyzdobíš stromkem, dáš si slavnostní večeři a předáš dárky?

Několik posledních let nad podobou a programem vánočních svátečních dnů hodně přemýšlím. Zejména nad Štědrým dnem a večerem, který je v naší kultuře tím hlavním, na co se těšíme. Do svých pětadvaceti jsem trávil Vánoce vždy se svou křesťanskou rodinou. Rodiče, sourozenci... většinou přijeli i dědeček s babičkou. Naše rodina si na slavení a zvláštní tradice moc nepotrpí, a tak šlo spíš o to, být spolu, ozdobit stromek, usmažit řízky a předat si dárky. A hlavně se koukat na pohádky. Televizní pohádky pro mě byly neodmyslitelnou, pevnou součástí Vánoc, těšila jsem se na ně, už předem jsem si v programu kroužkovala ty, které nesmím minout. Postupem let jsem se ale začala sama sebe ptát: Vážně jde o Štědrém dnu jen o pohádky a dárky? Nechybí tam něco?

První Vánoce po svatbě jsme s manželem strávili sami. Nechtěli jsme řešit, které rodině dát přednost, nechtěli jsme přejímat tradice ani jedné z nich, ale užít si to po svém a objevit, jak Vánoce chceme slavit my. A objevili jsme především to, že sami na Štědrý den už být nechceme. Bylo to takové prázdné, smutné, studené. Lidé nám chyběli.

Druhé Vánoce jsme strávili s manželovými rodiči u nich doma. Bylo to hezké, nekonfliktní, ale hledání zlatého prasátka a šupiny pod talířem bychom s manželem raději ozeleli.

Následující rok jsme se domluvili s dvěma mladými manželskými páry, které podobně jako my netoužily být s rodinou ani samy ve dvou, a pokusili jsme se založit úplně novou tradici. Povídali jsme si, hráli deskovky, zašli jsme na půlnoční. Poprvé jsme z toho byli s manželem nadšení a těšili jsme se, že se takto budeme scházet i s dětmi, až je budeme mít. O rok později, s pětiměsíčním synkem, jsme Vánoce s přáteli ještě zopakovali, ale letos...? Druhé dva páry jsou prozatím bezdětné, naše batole by hraní deskovek spíše jen narušovalo. A neměly by Vánoce nakonec opravdu být spíš rodinnou záležitostí? Naše rodiny by si to s prvním vnoučkem určitě moc užily...

V pátém roce manželství nás tedy opět čekají úplně jiné Vánoce. Rozhodli jsme se je strávit s manželovou rodinou a pozvat všechny k nám domů. A ještě navíc manželova kamaráda, který je původem z Číny a jeho rodina Vánoce neslaví. Křesťané i lidé, kteří v Ježíše jako svého Spasitele nevěří, pěkně pohromadě. Vnímám to jako správné rozhodnutí, ale otázek mi v hlavě vyskákalo snad více než kdy jindy. Jak budeme celý den trávit? Nemáme televizi, takže pohádky nehrozí. ☺ Jaké tradice zavedeme? Doufám, že se tentokrát obejdeme bez šupiny pod talířem... Lze právě v tento den nějak citlivě předat evangelium? Jakým konkrétním způsobem to udělat? Roztomilé batole sice leccos zachrání a pozornost strhne na sebe, ale bylo by fajn obrátit pozornost i jiným směrem.

Kamarádka, která se loni vdala, řeší podobné dilema. Oba s manželem pocházejí z nevěřících,

navíc rozvedených rodin. „Řešíme, zda Štědrý den prožít sami – „křesťanský, anebo s částí rodiny, ale pak by to bylo muselo být přizpůsobené. Klademe si otázku, do jaké míry se přizpůsobovat, co je správně, a co ne a jak by vlastně měl Štědrý den vypadat.“

Má za sebou už různé pokusy „propašovat“ křesťanskou zvěst do rodinných Vánoc, ale často naráží na nezájem i „protiútok“. Například

Vánoční otazníky

s tatínkem už prý léta bojují: Ona mu dává křesťanskou literaturu, on jí knížky o józe a meditaci. Čtení Bible maminka se sourozenci dávno zavrhl. „Předání Boží lásky a evangelia je v rodině fakt náročné. Jak už člověk zažil různé reakce a jede v určitých vzorcích, je těžké některé věci změnit či se v nich otevřít a dát tomu další šanci a jít s kůží na trh. Ale když tak nad tím přemýšlím, Ježíš dal opravdu všechno, tak nevím, proč je pro mě složité dát všanc část sama sebe a přicházet s radostnou zprávou opakovaně.“

Jiná kamarádka má lepší zkušenost. „První manželské Vánoce, kdy jsme ještě neměli děti, jsme slavili s manželovou nevěřící rodinou u nás doma. Nebyla jsem z toho úplně nadšená, radši bych byla se svojí rodinou, ale nakonec to byly moc hezké Vánoce, tím, že jsem to měla ve své režii. Oni byli maximálně přizpůsobiví, ničemu se nebránili. Štědrovečerní večeře byla zahájena čtením z Bible. Manžel se modlil. V oříšku na talíři měl každý složenou část biblického verše, který jsme pak skládali dohromady. Zpívali jsme koledu. I manželovi rodiče zpětně říkali, že to byly jedny z nejhezčích Vánoc.“

Její zkušenost je pro mě povzbuzením. Jako hostitelka to mám ve své režii. Můžu podobu Štědrého dne výrazně ovlivnit. Pokusit se své představy uskutečnit. Být tvořivá a vyrobit třeba oříšky s biblickým veršem. Taky konečně koupit ty dřevěné vánoční ozdoby s biblickými motivy, které jsem loni už pořádit nestihla. Maličkosti, které když se poskládají, mají potenciál vytvořit nádherný, slavnostní den – den Ježíšových narozenin.

Inspirací a povzbuzením jsou mi i myšlenky první kamarádky. Pán Ježíš dal všechno. O Vánocích si připomínáme, že přišel na tenhle svět jako světlo do tmy. Přišel a dal sám sebe. Přišel a věděl, že půjde na smrt, že ponese hříchy všech. Co riskuji, když o tom budu mluvit? Navíc v čase, kdy je lidovou tradicí jít na mši a o Ježíši zpívat...

Lucie Vlasáková

Dobrodružná adventní jízda

PETR KUČERA

Vstoupili jsme do období adventu. Ačkoli jsem pastorem sboru, jsou pro mě tyto čtyři týdny obdobím obtížně uchopitelným. Přestože mám již od dětství advent rád, prožívám v něm zmatek.

Slovo advent pochází z latinského slova *adventus*, což znamená příchod. Je to doba čtyř neděl před Vánoce. V křesťanských knihách a na webech se dočteme, že je obdobím radostného očekávání na příchod Krista. Vyznívá to tak krásně a tak zbožně. Připravíme se a na konci jistě Kristus přijde. Ale Kristus přece už přišel! Narodil se před dvěma tisíci lety. K čemu tedy to čekání? A tak očekáváme a očekáváme, abychom si na konci adventu řekli, že Kristus tu nejen byl, ale dokonce už zase odesel.

Proto se o adventu mluví jako o čase, kdy čekáme na druhý příchod Krista. A já sám, jako kazatel, rád tuto skutečnost připomínám: „Kristus nejenom přišel, ale i přijde.“ Přesto se mi tato poučka v hlavě „bije“ s tím, že slavíme jeho první příchod na svět.

Úklid, dárky, čerti...

Narážíme ještě na jinou adventní schizofrenii zcela praktického rázu. Říká se, že Vánoce a advent, to je především svátek dětí. Ale at se snažíme být jakkoliv zbožnými rodiči, děti více čekají na dárky než na přečtení biblického oddílu o narození Krista. Každý obchod je prosycen dárkovou atmosférou. Nelze ji nevnímat. Kulisa nákupů, vánočních trhů, balících papírů a přeplněných pošt. A nad tím se vznáší hudební kulisa koled. (Přiznávám, že když uslyším v reproduktoru „Ježíšku, panáčku“, spěšně opouštím prostor.) Adventní období navíc okořeňuje čert a Mikuláš. Opravdu „Augiášův chlív“. A pak ten sentiment. Věnce, svíčky, svařáky, výzdoba, stromečky.

Mezi tím vším povstávají upřímní hlasatelé čistého adventu vybízející ke klidu a pohodě, k usebrání. K duchovnímu prožívání svátků. Kázou proti spotřebě, proti povrchnosti, proti uspěchanosti. Člověk se skoro bojí jít do kostela, protože to, co během adventu zažívá, je úplný opak klidu a pohody. Je nutné uklidit dům, dohrabat zahradu, nakoupit, uvařit a napéct, jít na koncert dětí. Samozřejmě na Vánoce čekáme i program v církevním společenství. A ten je třeba připravit. Nervózní učitelé dětských „nedělních besídek“ někdy až unaveně a rezignovaně chystají veselý program.

Dokonce chápou křesťany, již raději advent nevnímají a považují jej za naplaveninu církevní tradice, dokonce za pohanské svátky, a předsvědčují nás, že slavení tohoto období církev-

ního roku je něco špatného a nebiblického.

Dělejte, co umíte

Asi chápete mé zmátečné adventní rozpoložení. Nyní je tu opět advent – advent 2021. Čtyři neděle uběhnou jako voda a vše vyvrcholí na Štědrý den. Rodina se sejde doma. Jiní zůstanou sami. Přečte se oddíl z Písma, zazpívají se písně, jde se na půlnoční nebo na ranní

Zmocnila se mě hrůza.

Co když se pro mě

Ježíš nenarodil?

Co když jsem ztratil

cestu k jeslím?

bohoslužby. A potom, potom přichází jakási povánoční kocovina. Přišel tedy Kristus, či nepřišel? Podařily se Vánoce? Zpřítomnili jsme si narození Božího syna?

V půvabné deníkové knize „Naslouchal jsem tichu“ popisuje kněz a profesor pastýřské péče Henry Nouwen svůj pobyt v trapistickém klášteře. Jeho půlroční prodlévání uprostřed rodiny mnichů končí právě na Vánoce. Touží se v tyto sváteční dny znovu setkat s Kristem. Touží, aby se Ježíš znovu narodil v jeho srdci. Píše: „Tato noc je naplněním čtyř týdnů čekání, připomínkou nejhlubšího tajemství života – narození Boha...“ A prožívá mezi mnichy tichou radost. Oslovuje ho symbol jesliček a něha tří štedrovecerních postavíček. Deník končí modlitbou: „Modlím se o sílu, abych si světlo uchoval v srdci...“ Ale nakonec si světlo neuchoval. Přišla realita všedních dní.

Co tedy s adventem? Napadá mě snad jediné. Využijte ho, jak umíte. Je to asi podobné jako s jídlem. Tělu prospívá pestré jídlo. Jíst jen maso či pouze mléko zřejmě není nejzdravější. Užitečná je pestrá strava. A na advent taky neexistuje jediný recept, jak ho prožít a přežít. Možná opravdu potřebujete adventní půst, ale možná právě potřebujete prožít advent veselý a bujný. Možná budete shánět dárky pro druhé a psát dopisy. Cvičit se v tom, že nebudete myslet sami na sebe, ale

přemýšlet, čím udělat radost druhým. Možná vás osloví nějaký vánoční film. Možná strávíte čas s rodinou a prožijete doslova Boží společenství. Možná v adventu budete sami a možná do vašeho života přijde někdo milý. Možná prožijete radost z rozjímání nad biblickými příběhy a prorocstvími o Kristu. Každopádně svíčky na věnci před vámi šlehají a vyzývají k dobrodružné adventní jízdě.

Cesta ke krmelci

A nakonec jednu dobrou radu. Vždy jsem ve svých sborech připomínal, že Vánoce nejsou jen jeden den, ale celé období končí až 6. ledna na svátek Zjevení Páně (vlastně ještě o pár dní později). Ale to nyní není důležité. Důležitější je, že Štědrým dnem začíná období, kdy máme vánočně přemýšlet. Kdy máme rozjímat nad Boží láskou vtělenou do malého plačícího dítěte.

Kdysi jsem dal členům sboru za úkol, aby si v tomto období našli čas a zašli někde do chléva nebo k lesním jeslím a porozjímalí nad příběhem zrození Krista. Čas utekl jako voda a já jsem si někdy na konci vánočního období uvědomil, že jsem sice vymyslel vánoční program pro sborové rodiny, ale sám jsem jej nerealizoval. Vyšel jsem proto do lesa a s jistotou krácel pěšinkami k jeslím. Najednou šok! Jesle tam nebyly. Zmizely. Přiznávám, že to odpoledne se mě zmocnila hrůza a strach. Zcela iracionální. Co když se pro mě Ježíš nenarodil? Co když pro mě nejsou jesle? Co když jsem svým hříšným životem ztratil cestu k jeslím? Zoufale jsem chodil po lese a hledal krmelec se slámou. Našel jsem jej. Pocítil jsem nesmírnou radost. Posadil jsem se u nich a znovu četl ten dávný příběh o narození Krista a zazpíval píseň, nad kterou rád rozjímám: *Zde u tvých jeslí chtěl bych rád / být, Pane, bez přestání, / tu neměl bych se čeho bát, / tvá láska neporaní. / Chtěl bych tě věčně uctívat, / mé nitro bylo by tvůj hrad, / kde se ti všecko klaní.*

Ing. Petr Kučera je kazatelem CB Bratislava a místopředsedou rady Dorostové unie.

